

Sygn. akt II PK 188/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z wniosku A. K.  
przeciwko N. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z  
siedzibą w W.  
o odszkodowanie,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 sierpnia 2016 r.,  
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 17 lutego 2015 r., sygn. akt XXI Pa (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powoda A. K. wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 29 maja 2014 r.

Powoda łączyła z pozwanym N. Spółka z o.o. Oddział w Polsce umowa o pracę. W dniu 29 maja 2013 r. wręczono mu wypowiedzenie stosunku pracy z uwagi na zmiany strukturalno-organizacyjne i redukcję etatów menadżerów. Zatrudniony wskazał, że „wybór powoda do zwolnienia jest wywołany i usprawiedliwiony niższą oceną kwalifikacji i kompetencji zawodowych, ocenianych

obiektywnie według arkusza ocen, w porównaniu do innych pracowników ocenianych w tej grupie zawodowej”. Sąd drugiej instancji, nie podzielając wywodów apelacji, wyraził pogląd, że kryteria doboru do zwolnienia nie muszą być dołączone do wypowiedzenia (jak również przedstawione pracownikowi w trakcie wręczania oświadczenia pracodawcy). Zauważył jednak, że kryteria te znalazły się w badanym wypowiedzeniu umowy o pracę (na dowód przytoczył fragment pisma pracodawcy). W rezultacie, zdaniem Sądu drugiej instancji, pracodawca przyjął jako wyznacznik kwalifikacje i kompetencje zawodowe. Argumentował, że żaden przepis nie zobowiązuje pracodawcy do drobiazgowego i szczegółowego wskazywania kryteriów doboru do zwolnienia.

Rozstrzygnięcie zaskarżył powód. Zarzucił w skardze kasacyjnej naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 30 § 4 k.p. w związku z art. 45 § 1 k.p. przez ich błędną wykładnię, polegająca na uznaniu, że pracodawca nie ma obowiązku szczegółowego wyjaśniania pracownikowi zastosowanych kryteriów doboru do zwolnienia, a ogólnikowe i niejasne ich wskazanie jest zgodne z przepisami prawa.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód zwrócił uwagę na to, że „utrzymanie w mocy skarżonego wyroku (...) jest sprzeczne z obecną linią orzeczniczą i prowadzi do rozbieżności w orzecznictwie sądowym”. Zwrócił również uwagę na niezborność poglądu Sądu drugiej instancji ze stanowiskiem wyrażanym przez Sąd Najwyższy.

W odpowiedzi na zobowiązanie do sprecyzowania (nazwania) konkretnych wniosków o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, pełnomocnik powoda wskazał na art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. Podkreślił, że „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania.

Zakładając, że art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. nawiązuje do art. 59 i art. 60 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2001 r. o Sądzie Najwyższym staje się jasne,

że potrzeba wykładni przepisów prawnych występuje wówczas, gdy dochodzi do rozbieżności w orzecznictwie. Problem podniesiony przez skarżącego nie spełnia tej cechy. Jest tak z co najmniej dwóch powodów. Po pierwsze, w orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, że pracodawca, który przeprowadzając redukcję zatrudnienia z przyczyn organizacyjnych, stosuje określone zasady (kryteria) doboru pracowników do zwolnienia, powinien nawiązać do tych kryteriów, wskazując przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę na czas nieokreślony (art. 30 § 4 k.p.) – zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2008 r., I PK 86/08, LEX nr 497682; z dnia 1 czerwca 2012 r., II PK 258/11, LEX nr 122589; z dnia 25 stycznia 2013 r., I PK 172/12, OSNP 2014 nr 4, poz. 52; z dnia 18 września 2013 r., II PK 5/13, LEX nr 1376065; z dnia 9 grudnia 2012 r., I PK 8/15, LEX nr 1932210. Trudno w orzecznictwie odnaleźć stanowisko przeciwne. Oznacza to, że rozbieżności dostrzegane przez skarżącego mają charakter pozorny. Po drugie, autor skargi kasacyjnej uważa, że dochodzi do ziszczenia się art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c., jeśli twierdzenie sądu rozpoznającego żądanie nie przystaje do utrwalonej linii orzeczniczej. Założenie to jest chybione. Istnienie wątpliwości lub rozbieżności orzeczniczych nie można wiązać z konkretnym jednostkowym werdyktem. W przepisie tym chodzi bowiem o aspekt zbiorowy, co skłania do podjęcia działań porządkujących. Staje się to bardziej zrozumiałe, jeśli weźmie się pod uwagę funkcje stawiane skardze kasacyjnej, a przede wszystkim zdominowanie jej roli interesem publicznym, przejawiające się w przypadku przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. w dążeniu do ustabilizowania i ujednolicenia orzecznictwa. W rezultacie, przy ugruntowanych poglądach orzeczniczych, jednolicie wyrażonych w wielu judykatach, nie ma potrzeby angażowania Sądu Najwyższego i przyjmowania do rozpoznania skargi kasacyjnej poddającej pod rozwałę wykładnię, co do której nie ma wątpliwości i rozbieżności.

Nawiązując do sposobu myślenia powoda, trzeba przypomnieć dwie okoliczności. Po pierwsze, działalność Sądu Najwyższego nie wpisuje się w funkcję rozpoznawczą, gdyż ta powierzona została sądom powszechnym. Po drugie, Sąd Okręgowy mimo wypowiedzenia poglądu kolidującego z utrwalonym orzecznictwem, jednocześnie stwierdził, że pozwany w wypowiedzeniu zawarł kryteria, którymi kierował się przy wytypowaniu powoda. Przywołał na tę

okoliczność treść oświadczenia pracodawcy, a następnie konkludował, że kryteriami doboru były kwalifikacje i kompetencje zawodowe. W jego ocenie czynniki te zostały wyrażone w sposób wystarczający, a nadto stanowiły prawdziwą i wystarczającą przyczynę wypowiedzenia. W tych okolicznościach nie można przyjąć, że skarga kasacyjna, nie kwestionująca przepisów postępowania, jest oczywiście uzasadniona.

Z uwagi na wskazane okoliczności, Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto zgodnie z regułą z art. 98 k.p.c.